

Rahbæk Møller (SF):

Som nogle talere har været inde på, har en række af de huller, som folketinget har måttet lukke de senere år, netop haft sin rod i loven om investeringsfonds. Det gælder brugen af kommanditselskaber, som lukkedes i december 1979. Det gælder brug af hotelejerlejligheder. Det næste, vi skal til at se på i den forbindelse er vel anvendelsen af leasingselskaber. Det var egentlig mest rationelt, at vi lukkede hullet ved roden. Det nemmeste var selvfølgelig helt at afskaffe loven om investeringsfonds. Det var der indlysende ikke flertal for. Derfor har vi fremsat dette noget mindre vidtgående forslag, der helt freder den anvendelse af investeringsfonds, der følger hensigterne med loven, og kun griber ind over for misbrugsmulighederne.

Jeg skal takke såvel ministeren som hr. Stavad for en meget positiv holdning til forslaget. Ministeren havde nogle få bemærkninger. Han sagde, at han var enig i, at der skulle foretages en begrænsning, men fandt vores liste for vidtgående. Det er muligt. Vi har simpelt hen skrevet den af fra en anden lov, nemlig lov om investeringsfradrag, ud fra den synsvinkel, at når vi skal have denne art begrænsninger, må det være mest praktisk, at de i hvert fald er ens i de forskellige love. Det er da muligt, at man har gjort visse erfaringer, der viser, at en anden afgrænsning vil være mere præcis. Det kan vi kigge på i udvalget.

Jeg er ked af at høre, at regeringen ikke er færdig med sine overvejelser omkring investeringer i udlandet og om skibe under fremmed flag, men jeg forstår, at man kigger på problemet, og håber, man snart når til en løsning. Om vi har fundet den rette formulering, er jeg selvfølgelig ikke i stand til at sige, men det skal vi også kigge på i udvalget.

Ikke overraskende var højrefløjen meget imod. Dog bemærkede jeg, at også hr. Hagen Hagensen fandt, at 12 år måske var for lang en tid, og jeg bemærkede, at hr. Anders Poulsen var villig til at se på misbrug i forbindelse med investeringer i udlandet og investeringer i fremmede skibe.

Hr. Lawaetz spurgte, hvad vi havde imod damefrisører og biografer. Jeg har sådan set allerede svaret på det. Vi har benyttet den afgrænsning, der findes i en anden lov. Det

er da muligt, at denne afgrænsning ikke er den mest geniale. Det vil vi som sagt se på.

Fru Bente Juncker talte varmt for de liberale erhverv, og det gjorde fru Aase Olesen for så vidt også. Fru Aase Olesen var enig med os på en række punkter, noterede jeg med glæde. Det drejede sig om banker og sparekasser, det drejede sig om forsikringselskaber, det drejede sig ligeledes om en begrænsning af 12 års grænsen. Jeg håber, vi kan blive enige om en begrænsning. Vi mener, at 4 år faktisk er rigeligt. Endvidere var der også villighed til at se problemet omkring skibe og udlandet.

Men når det drejer sig om de liberale erhverv, ville fru Aase Olesen ikke være med. Det er besynderligt, for jeg mener, at det store misbrug i virkeligheden ligger dér. Sagen er jo den, at man har mulighed for at henlægge en fjerdedel af sin indkomst til en investeringsfond, men det er kun halvdelen af henlæggelsen, man faktisk skal sætte i banken. Da man kan trække det fulde beløb fra i skat, siger det sig selv, at man får større likviditet, og denne større likviditet kan man glæde sig over i hele 12 år, før man behøver at foretage sig noget. Det frister uvægerlig svage sjæle – ikke nødvendigvis til at emigrere, som fru Aase Olesen sagde med henvisning til vores eksempel, men til ganske enkelt at henlægge til investeringsfond og så sige: o.k., så lad os se om ti år, hvad vi skal gøre ved de penge, så er pengene i alle tilfælde ikke så meget værd. Så står folk dér 10–12 år senere med en overmåde stor investeringsfond, som de skal finde et eller andet at investere i. Og så er der smarte erhvervsdrivende, der finder nogle muligheder. Som sagt har vi måttet lukke et par af de muligheder undervejs. Men straks er der revisorer og advokater, der er i gang med at finde andre, og på et eller andet tidspunkt finder de jo nye. Så kan vi lukke dem. Det kan vi blive ved med i én uendelighed.

Hvorfor ikke gøre sig klart, at i disse erhverv er der ikke den rimelige sammenhæng mellem investeringsbehov og indtjening, som denne lov forudsætter, og derfor udskille dem? Det er det, der er intentionen, og jeg forstår, det også er ministerens tankegang. Jeg håber sandelig også, at fru Aase Olesen vil lade sig overtale til det samme.

Hr. Wilhjelm var ganske enig, konstaterede jeg, både i, at det bedste var at få fjernet